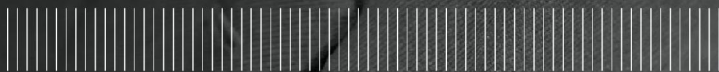

INTERVIEW

NIET VOOR HET GELD

'Ik kan het aan
mezelf gewoon
niet verkopen als
ik iets alleen voor
de euro doe.'

TEKST SANDER DONKERS FOTO'S STEPHAN VANFLETEREN

A black and white photograph of actor Marwan Kenzari. He is standing against a textured, light-colored wall. He has dark, curly hair and a beard, and is wearing a dark, tailored suit jacket over a dark shirt. He is looking off to the side with a serious expression. His right hand is pressed against the wall, with fingers slightly spread. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his face and suit.

**‘HET HEEFT
ME MIJN
VERKERING
GEKOST.
EN EEN
STUKJE
VAN MIJN
TAND’**

ACTEUR MARWAN KENZARI

INTENS, GEDISCIPLINEERD en gezegend met een grote innerlijke drive, zeggen vrienden en collega's over acteur Marwan Kenzari. Hij geeft alles voor een rol. 'Na de opnames duurde het minstens een maand voor ik weer een beetje normaal deed.'

Op de binnenplaats van het Amsterdamse hotel The Dylan hangt Marwan Kenzari (1983) ontspannen in zijn stoel, nippend van een cappuccino. Bij de eerste kennismaking is het even wennen dat nergens in zijn stem ook maar een zweem doorklinkt van het vette Marokkaanse straataccent dat hij sprak in de film *Wolf*, en dat zijn blik helemaal niet zo ijskoud en intimiderend is – eerder het tegendeel. Wat misschien een onnozele constatering is, zeker als je hem ook in andere films hebt gezien, maar uiteindelijk toch vooral een compliment. Want zijn vertolking van de langzaam in de criminaliteit afglijdende kickbokser Majid was zo ijzersterk, dat je onwillekeurig bent gaan geloven dat je naar een levensecht persoon keek.

Op deze zonovergoten middag lijkt de grimmige, benauwende wereld van *Wolf* heel ver weg. Kenzari, 'Chico' voor intimi, heeft net met collega Tygo Gernandt interviews gedaan voor zijn nieuwste project: de rauwe, spannende misdaadfilm *Bloodlink*, die volgende week het Nederlands Filmfestival opent. Na *Lucia de B.* en de romantische komedie *Hartenstraat* is het de derde Nederlandse film waarin Kenzari dit jaar te zien is. Drie weken geleden heeft hij in Duitsland de opnames afgerond van de Brits/Amerikaanse thriller *Autobahn*, waarin hij een rol speelt naast 'grote meneren' als Anthony Hopkins en Ben Kingsley.

Het lijkt hem, kortom, voor de wind te gaan. En dat heeft veel, zo niet alles, te maken met *Wolf*, de film die zijn doorbraak betekende. Hij kreeg een Gouden Kalf voor de rol. Hij werd er-

door geselecteerd als een van de Shooting Stars, de tien beste jonge Europese acteurs die jaarlijks op het filmfestival van Berlijn in de schijnwerpers worden gezet. En hij kwam ermee onder de aandacht van Amerikaanse agenten, die hem, vrij kort na *Wolf*, zijn eerste internationale rol bezorgden.

Twee jaar lang sleutelde Kenzari aan het karakter van Majid, op de bijna maniakale manier die volgens vrienden en collega's typerend voor hem is. Hij wilde het personage niet zomaar zo goed mogelijk spelen, hij wilde hem *zijn*. 'Toen ik voor het eerst het script las,' zegt hij, 'dacht ik meteen: dit is zo'n rol waar je het allemaal voor doet. Het is kritisch, het is link en heel interessant. Majid is gevaarlijk, maar niet puur slecht. Hij leeft in een wereld waarin het draait om gedragscodes en handelt daardoor als een soort gekooid dier. Of er ook geld zou komen om de film daadwerkelijk te maken, wisten we nog niet, maar dat maakte me niet uit.'

VECHTERS LICHAAM

In 2012 woonde hij een tijdje alleen in Parijs, waar hij veel interviews met beroemde acteurs bekeek en zich ondertussen onlangs at. 'Ik moest zwaarder worden, en dat dan daarna strak trainen. Elke ochtend zes eieren, mayonaise op mijn brood, halve kippen, bakken vol Ben & Jerry's – gekte was het.' Veel eerder al was hij in Amsterdam voor de deur van zijn sportschool Arie Boomsma tegen het goedgetrainde lijf gelopen, die hij via via een beetje kende. Boomsma bood hem aan te laten zien met welk type training je zo'n vechterslichaam kon krijgen, maar Kenzari bleek zo gretig dat het contact al snel uitmondde in een bijna dagelijkse gezamenlijke afbeulsessie die ruim een jaar duurde. Het lichaam dat hij er aan overhield, zegt de acteur lachend, was een 'fijne bijkomstigheid'.

Intussen hulde hij zich in een trainingspak, met opgeschoren haar en een heuptasje, en begon hij rond te hangen op plekken waar

veel Marokkaanse jongeren kwamen om hun taalgebruik en omgangsvormen te observeren. 'Ik ben zelf opgegroeid op de grens van de Transvaalbuurt en de Schilderswijk in Den Haag, dus de straatcultuur is voor mij geen vreemde wereld. Maar ik heb er nooit echt deel van uitgemaakt. Het was best raar om nu opeens wel zo bekeken te worden en te merken dat alleen een gouden tand al zoveel verschil maakt in hoe je wordt benaderd. Maar als acteur is dat ook interessant.'

Een maand voor de eerste draaidag betrok hij met vriend en regisseur Jim Taihuttu en een aantal anderen een appartement in het Utrechtse Kanaleneiland, waar de film zou worden opgenomen. Ze legden contact met jongens uit de buurt. Twee ervan, die veel respect genoten in de wijk, werden aangesteld om waar nodig het contact met de omwonenden te onderhouden. 'We moesten ons aanpassen aan de buurt,' zegt Kenzari. 'Door er al een tijdje rond te lopen, zorgden we voor zo min mogelijk onrust.' Zijn personage zei geen woord dat niet eerst gecheckt was. 'Anders zouden we door de mand vallen. Jij en ik merken het misschien niet meteen, maar het ging me om die jongens daar. Het was belangrijk dat zij bij het zien van de film niet zouden denken: zo praten wij helemaal niet.'

Die grondige, in de Nederlandse filmwereld tamelijk ongewone aanpak leverde een memorabele film op, maar voor Kenzari was er ook een keerzijde. 'Ik was echt een rare idioot aan het worden, volkomen opgeslokt door die film. Eigenlijk wist ik dat van tevoren al: dit gaat zwaar worden, pijn doen, je gaat dingen verliezen. Het heeft me mijn verkering, die op dat moment nog pril was, gekost. En een stukje van mijn tand. Het was een heel schizofrene situatie. Na de opnames duurde het minstens een maand voor ik weer een beetje normaal deed. Maar ja: als je de kans krijgt op een rol met zoveel lagen in een film die volgens mij gemaakt móést worden, dan ben je gek als je je tanden er niet in zet.'

VOOR NIETS BEVREESD

Intens, gedisciplineerd en gezegend met een grote innerlijke drive – dat zijn de termen die terugkeren als zijn vrienden en collega's hem beschrijven. 'Er zijn wel vaker mensen geweest die een tijdje met mij meetrainden,' zegt Arie Boomsma, die inmiddels goed bevriend is met Kenzari en nog altijd met hem traint. 'Maar Chico was de enige die het volhield. Hij was afhankelijk van mijn schema. Als ik zei: morgen heb ik opnames en kan ik alleen om zeven uur 's ochtends, dan was hij er. En als ik pas om tien uur 's avonds kon, was hij

‘Ik heb in mijn eentje zo hard zitten janken om die film! Apart, wat verhalen bij je kunnen oproepen.’

er ook.’ Ivo van Hove, die Kenzari in 2009 binnenhaalde bij Toneelgroep Amsterdam, herinnert zich de ‘intensiteit’ van diens auditie. ‘Hij moest een scène doen, ik meen uit *Romeo en Julia*, waarbij wij dan niet zozeer letten op een goede tekstbehandeling – die hij trouwens ook heeft – maar op persoonlijkheid. Word je door hem geraakt? Nou, dat was meteen duidelijk. In zijn eerste rol bij mij, in *Teorema*, had hij geen tekst, maar was hij wel de motor van het stuk. Gepassioneerd, onvervaard, voor niets bevreesd.’

Halina Reijn, collega bij TGA en een van Kenzari’s beste vriendinnen, roemt zijn ‘totale toewijding en overgave’ aan het acteren. ‘Dat heb ik zelf ook, en daarin vonden we elkaar. Maar waar ik heel intuïtief ben, denkt hij overal heel zorgvuldig over na. Is deze rol een stap vooruit? Is het interessant genoeg? Hij gaat voor het hoogst haalbare. Dat kan ook een heel kleine rol in een obscure film zijn, als het hem maar uitdaagt. Dat absolute vind ik fantastisch. Het gaat bij hem niet over geld, maatschappelijk succes of werken met bekende namen. Zeker in deze tijd, waarin er in ons vak nog maar weinig principes zijn, is dat heel verfrissend.’

EMOTIONEEL BETROKKEN

Kenzari hoort de loftuitingen grinnikend en een tikje beschroomd aan. Waar hij het vandaan heeft, die drive? Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik denk dat het beetje in me zit. Ik weet nog dat ik me als kleine jongen een keer voornam een bal achttien keer hoog te houden, want hij ketste altijd bij zestien van mijn voet. Het regende, mijn moeder bleef maar roepen dat ik naar binnen moest omdat ik anders ziek zou worden, maar ik kwam pas toen het eindelijk gelukt was. Ik was geen grote voetballer, maar dat had ik wel: altijd doorgaan.’

Voetballer worden, dat was de meest voor de hand liggende droom toen hij opgroeide. Zijn vader, evenals zijn moeder van Tunesische afkomst, had zelf op een redelijk niveau gespeeld. Kenzari schopte het tot een seizoen in de tweede divisie bij voetbalclub RVC. ‘Maar toen moest ik de pijnlijke conclusie trekken dat sommige jongens in mijn team met twee vingers in hun neus iets deden waar ik behoorlijk hard voor moest werken. Ik dacht: op karakter kan ik nog wel wat verder komen, maar het ziet er niet heel rooskleurig uit. Dus ben ik gestopt. Daarbij moest ik toch een keer de havo afmaken, want ik was al 49.000 keer blijven zitten. Niet uit dommigheid, het boei-de me gewoon niet zo.’

Een acteercarrière kwam nauwelijks op de radar, daar in de Schilderswijk. ‘Ik heb een fan-

tastische jeugd gehad, maar het was voornamelijk voetballen en een beetje op straat hangen. Er was vrij weinig aandacht voor kunst. Met mijn vader keek ik wel naar de films van mensen als Steve McQueen en Paul Newman. Maar ja, als je zoon zegt dat hij wil acteren, geloof je niet meteen dat-ie de volgende Paul Newman wordt.’

Toch merkte hij, enigszins tot zijn eigen verbazing, dat er diep van binnen ‘iets begon te bewegen’ bij het zien van sommige films, zoals *Good Will Hunting*, waar hij ‘helemaal van in de ban raakte’. ‘Het was voor het eerst dat ik zo emotioneel betrokken raakte bij iets dat mensen op een scherpje deden. In het begin vond ik dat raar. Ik kende die mensen niet, ik wist dat het nep was, en toch kreeg ik tranen in mijn ogen en een brok in mijn keel.’ Enthousiast begint hij te vertellen over *Welcome*, een kleine Franse film over een vluchteling uit het Midden-Oosten die van Calais naar Engeland wil zwemmen om bij zijn geliefde te ko-

men. ‘Man, ik heb in mijn eentje in de bioscoop zo hard zitten janken om die film! Dat is toch apart, wat sommige verhalen bij je kunnen oproepen? Dus tja, gaandeweg begon ik te beseffen: dit moet mijn leven worden, het vertellen van verhalen. En eigenlijk had ik ook het idee dat ik dat waarschijnlijk wel zou kunnen.’

DE KLASSIEKEN, POËZIE

Hij volgde een jaar de theateropleiding aan De Nieuw Amsterdam en werd vervolgens aangenomen op de toneelschool in Maastricht. ‘Op zo’n school is taal heel belangrijk, en als je zoals ik tweetalig bent opgevoed, heb je sowieso een achterstand. Wij spraken thuis een mengelmoe, maar voornamelijk Arabisch. De meeste van mijn klasgenoten hadden hun hele leven maar één taal gehoord en gesproken.’

Niettemin ging er een wereld voor hem open. ‘Ik denk dat het ook voordelen heeft gehad dat kunst er bij mij niet met de paplepel is ingegoten. Daardoor kreeg ik op een verstandiger leeftijd de kans om er ruimte voor te maken en al die vormen van schoonheid te omarmen. In Maastricht kwam ik opeens in aanraking met de meest prachtige teksten, en ik voelde me echt gezegend dat ik dat allemaal tot me mocht nemen. De klassieken, poëzie, filosofie. Ik was ook al drieëntwintig, iets ouder dan mijn klasgenoten. Ik stond overall voor open. Dus was ik ook goed kneedbaar.’

In het relatieve isolement van Zuid-Limburg was hij op zichzelf aangewezen. ‘Acteren is soms een gênante bezigheid. Ik weet nog dat ik tijdens een les over “middenrif-controle” alleen maar op een stoel moest zitten en in lachen uitbarsten. Dat kon ik niet, het werd bijna huilen. Maar ja, je ontwikkelt je pas als je terrein verkent dat je nog niet ontdekt hebt. Buiten je *comfort zone* treden, schaamte overwinnen, accepteren dat je iets niet kunt. Dat is spannend en heel moeilijk, maar ik beseftte: het is mijn eigen verantwoordelijkheid om mezelf streng aan te pakken. Ik mag er niet te goedkoop mee omgaan.’

Op de vraag waarom hij dat zo sterk heeft, valt hij even stil. Dan vertelt hij, ietwat zoekend, over de lange zomers die hij als kind doorbracht in het Tunesische dorp waar zijn beide ouders opgroeiden. ‘Ik wil niet moraliserend klinken, maar ik heb daar grootse voetballers gezien, op blote voeten, met genoeg talent voor het eerste van Ajax. Als ik daar nu kom, staan diezelfde jongens, inmiddels tandeloos, nog steeds op dat plein wat pitjes te eten. Dat heeft ook te maken met een gebrek aan opties. Wij leven in een land waar je, als je je voor-

**PRINCIPIËLE
MONNIK**

'Als ik het niet zie,
dan haak ik af.'

de volle honderd procent inzet, in elk geval de kans hebt om te komen waar je wilt. En ik vind dat je zo'n kans met respect moet behandelen.'

Anderen mogen die houding omschrijven als gedrevenheid, zelf ziet hij het ook een beetje als angst. 'Waarvóór?' Hij zucht. 'Voor falen, mezelf teleurstellen, er niet alles uithalen... Eeh, ja, dát. Die angst is wel een hoofdstukje in mijn leven.'

EEN SOORT BROERTJE

Kort na zijn afstuderen begon hij samen te werken met Jim Taihuttu, die hij ooit 'op mijn vader na de belangrijkste man in mijn leven' noemde. 'Van de middelbare school kende ik Achmed Akkabi, die weer bevriend was met Nasrdin Dchar. Zij hadden allebei al eens met Jim gewerkt en vonden dat ik hem moest ontmoeten. Met Ahmed had ik het in die tijd wel eens over een filmidee, over drie broers – toen nog – die in een auto naar Marokko trokken. En het was een heel gelukkige timing dat Jim en de andere jongens van Habbekrats, die tot dan toe vooral videoclipps hadden gemaakt, net hadden besloten dat ze klaar waren voor hun eerste speelfilm.'

Die film, *Rabat*, was het soort project waar de betrokkenen nog altijd een weemoedige glans van in de ogen krijgen als ze erover vertellen. Kenzari heeft de titel zelfs op zijn borst laten tatoeëren. De film maken was hem zelf beleven, in zekere zin, want de crew trok daadwerkelijk in drie gammele auto's door vijf landen richting Marokko. 'Vanaf de eerste seconde wist ik dat dit iets heel bijzonders ging worden, een mijlpaal in ons bestaan. Hoe vaak maak je nou een roadmovie met je beste vrienden?' Hij lacht: 'Stiekem vinden wij de *making of* allemaal nóg leuker dan de film zelf. Het was ontzettend romantisch en volkomen uitputtend. Als ik niet voorkwam in een scène, ging ik me op een andere manier nuttig maken. Dingen tillen, met walkietalkies in de weer. Ik dacht: slapen doe ik wel als we hiermee klaar zijn.'

Natuurlijk kwam het onderwerp dichtbij. '*Rabat* is echt iets van óns, zat heel dicht op de huid. Ik speelde een Tunesische jongen, maar mijn karakter was bij vertrek nog helemaal niet af. Jim en ik hebben het samen geboetseerd, met ingrediënten die ik zelf mee had kunnen maken in de jaren ervoor, als ik niet – gelukkig – net iets verstandigere beslissingen

'Er stroomt Arabisch bloed door mijn aderen, maar mijn software is volledig gevormd in Nederland.'

had genomen. Het is een schaduwwerk van mezelf. Een soort broertje.'

Hamvraag van de film, zei Taihuttu onlangs in *Zomergasten*, is: ga je naar huis of ga je op vakantie? Een vraag die niet heel eenvoudig te beantwoorden is, zegt Kenzari. 'Er stroomt Arabisch bloed door mijn aderen, maar mijn software is volledig West-Europees, gevormd in Nederland. Ik sta te juichen als Nederland een doelpunt maakt op het WK, maar ik zou ook juichen voor Tunesië – als die ooit op een WK zouden spelen. Ik ben niet zo Nederlands als mijn vriendje Sjakie, en niet zo Tunesisch als mijn neefjes. Je zweeft er uiteindelijk toch een beetje tussenin. Mijn hele jeugd heb ik de zomers daar doorgebracht. Als kind is dat lang, die zeven, acht weken. Als je thuiskwam, was je opeens weer in een volledig andere wereld. Dat heeft allemaal ook zo zijn pluspunten, hoor, het moet niet zielig klinken. Maar dat gevoel, dat ik zelf goed ken, was wat *Rabat* wilde laten zien.'

GEEN JUNKFOOD

Was *Rabat* een feelgood-film, met de opvolger *Wolf* wilde Taihuttu de andere kant van de medaille laten zien: een duistere film over allochtonen met wie het helemaal niet goed kwam, maar dan wel overgoten met een soort rauwe coolheid die herinnert aan het door hen zeer bewonderde *Un prophète* van Jacques Audiard. Commercieel gezien leek het nogal een gok. 'Maar in alle eerlijkheid interesseerde het me vrij weinig hoeveel bezoekers hij zou trekken,' zegt Kenzari. 'Ik wist gewoon dat de mensen die kwamen, geraakt zouden worden. Positief of negatief. Maakt niet uit, je gaat er in elk geval wat van vinden. *Wolf* is geen junkfood, je moet goed kauwen.'

Naast Kenzari's onderscheiding voor beste acteur sleepte *Wolf* ook een Gouden Kalf voor beste regie in de wacht. De buitenlandse interesse was gewekt, en er is nog altijd sprake van een mogelijke Amerikaanse remake. Op de Amerikaanse site movies.com werd de wissel-

werking tussen Taihuttu en Kenzari vergeleken met de chemie van een 'vroeger' Scorsese en De Niro. Volgens Halina Reijn is er sprake van een 'onvoorwaardelijke kunstenaarsliefde' tussen de twee. Het is verleidelijk om te veronderstellen dat het thema afkomst daar een grote rol in speelt (Taihuttu heeft een Molukse achtergrond), maar dat vindt Kenzari wat te simpel. 'Onze samenwerking is gebaseerd op vriendschap, en dat is een sterk fundament. Maar ik zie bijvoorbeeld veel overeenkomsten tussen Jim en Ivo van Hove. Hoe verschillend die ook zijn, ze werken allebei heel radicaal vanuit hun eigen gevoel. Dat kan je eigen geschiedenis zijn, maar ook iets abstracters zoals je eigen angst.' Hij vertelt over het stuk *Angels in America*, dat hij dezer dagen met Toneelgroep Amsterdam aan het hernemen is en volgende maand drie keer in New York zal spelen. 'Daarin speel ik een jonge mormoon in New York die hevig worstelt met zijn homoseksuele gevoelens. Ik heb een heel speciale band met het stuk. Het is een totale *stretch*, als je het vergelijkt met bijvoorbeeld *Rabat*. Deze rol staat veel verder van me af, maar als je het gaat ontleden, gaat het allebei over het leven met geheimen, dingen die je niet durft toe te geven aan jezelf of aan anderen. Kortom: over angst.'

KLEDINGZAAK

Kort na het succes van *Wolf* verraste Kenzari iedereen om hem heen door verschillende aanbiedingen voor nieuwe projecten af te slaan en te solliciteren bij Acne Studio, een kledingzaak in Amsterdam. 'Daar viel ik als een blok voor,' zegt Ivo van Hove. 'Hij ging liever gewoon werken dan iets te doen waar hij niet achter stond. Dat tekent de ernstige manier waarop hij met dit vak omgaat.' Volgens Arie Boomsma is het een 'worsteling'. 'Hij is gretig, wil dat ook uitdragen en wil niet bekend staan als een jongen die vaak nee zegt. Maar uiteindelijk waakt hij over zijn carrière. Goede vrienden van hem hebben gekozen voor een commerciële koers en verdienen daar veel mee. Dat is niet Chico's weg. Elke nieuwe stap moet een goede zijn, daarin is hij nietsontziend. Met als gevolg dat hij af en toe financieel echt in zwaar weer heeft gezeten. Hij is een gekke, principiële monnik.'

Zelf noemt Kenzari het een 'lastig schaakspel'. Hij deed *Hartenstraat* omdat hij het interessant vond om eens een jonge vader te spelen. In *Bloedlink* zitten weer andere elementen die hem boeiden (en waar hij niet over kan praten zonder een belangrijke plotwending te verklappen). Maar met films die volgepropt worden met bekende namen om een groot publiek te trekken, heeft hij doorgaans weinig

'Ik denk dat ik in die winkel meer heb geleerd dan had gekund in de projecten die ik heb laten liggen.'

op. 'Dan zie je Pietje de rol van vader spelen terwijl hij vorige week nog, met hetzelfde kapsel, een broer was. Dat doorbreekt vaak de illusie. Ik weet dat het complex is. Nederland is klein en soms moet er gewoon geld terug in dat laatste. Maar ik ben nou eenmaal geen acteur geworden om er rijk van te worden. Ik kijk elke keer: wat is hier het vlammetje, waarom gaan we dit doen? En als ik het niet zie, dan haak ik af. Ik hou hartstikke van geld, heb er het liefst zoveel mogelijk van. Maar ik kan het aan mezelf gewoon niet verkopen als ik iets alleen voor de euro doe.'

DWARSE MOVE

Hij zit in het vak voor de lange termijn en gelooft dat de rollen pas echt interessant wor-

den vanaf je dertigste. 'Het mooie van acteren is dat het vanzelf meegroeit met je eigen leven. Op een gegeven moment gaat je pa dood of krijg je kinderen – en al die ervaringen zul je gebruiken, bewust of onbewust. Daarom heb ik het gevoel dat het nu eigenlijk pas een beetje begint. Maar je moet er wel in blijven investeren – door te reizen, te lezen.'

En als er even geen mooie rol voorhanden is, zegt hij, dan is het leven een betere leer-school. 'Die kledingwinkel was ook goed voor mijn ontwikkeling als acteur. Je leert mensen lezen, probeert in hun gedachten te komen. Dat gaat verder dan: hoe zorg ik dat jij hier weggaat met zo min mogelijk geld en zo veel mogelijk spullen? Je wilt, bijvoorbeeld, ook dat ze terugkomen. Ik denk echt dat ik in die winkel meer geleerd heb dan ik had kunnen leren van de projecten die ik heb laten liggen.' Het was niet zijn enige dwarse *move*. Toen Kenzari na *Wolf* in de gaten kreeg dat er steeds meer jonge meisjes zijn Instagram-account bestookten, reageerde hij door een tijdlang alleen maar moeilijke poëzie te posten van dichters als Baudelaire. Grinnikend: 'Dat klinkt misschien een beetje als pesten, maar ik dacht gewoon: laat ik eens kijken of ik mijn volgers eens even heel strak kan terugduwen naar nul. Ik ben behoorlijk nostalgisch aangelegd en heb erg veel moeite met dat hele social media-gedoe. Dat iedereen maar van alles *liked* en van alles mag zeggen over anderen. Ik hou van écht contact. Iedereen moet lekker doen waar hij zin in heeft, maar ik heb het allemaal weggedaan. Voor mij geen Facebook of Twitter. Ik heb zelfs geen tv meer. Dat is fijn, want als ik naar mijn boekenkast kijk, denk ik: *damn*, wil ik dit allemaal lezen, dan moet ik wel opschieten.' Dan, opeens voorzichtig: 'Niet om nou quasi-intellectueel over te komen, hoor. Maar ik zeg: hij die weet dat hij dom is, is slimmer dan hij die denkt slim te zijn.'

Het heeft ook te maken met roem. Of liever: met het vermijden ervan. Hoewel Kenzari

deel uitmaakt van de voor de roddelpers nog-al interessante *urban tribe*, een vrienden-groep met onder anderen Halina Reijn, Carice van Houten, Manuel Broekman, Dio en Geza Weisz, slaagt hij er zelf uitstekend in om de telenzen te omzeilen en zijn privéleven af te schermen. 'Ik kan heel goed in de schaduw blijven. Volgens mij was het Kevin Spacey die ooit zei: hoe minder mensen van je weten, hoe sneller ze het karakter op het scherm geloven. Dat vind ik een goede filosofie. Ik vind het fijn als mensen me even vergeten en daarna weer een klap krijgen als ze me zien op het witte doek. Nou ben ik ook een saai jongen, hoor. Ik ga nauwelijks uit, slaap vroeg en sta vroeg op. Ik kom niet graag op première en ben ook niet verzot op interviews.'

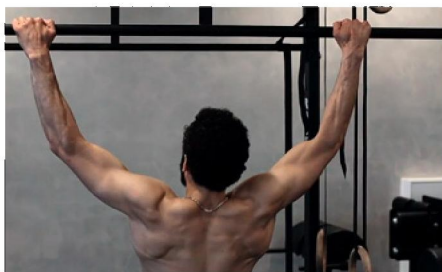
SPANNENDE GESPREKKEN

Begin dit jaar verbleef Kenzari een paar maanden in Los Angeles, waar hij in contact kwam met verschillende agenten. Hij had er 'heel spannende gesprekken met grote namen', weet Arie Boomsma. 'Maar wat ik aan hem bewonder: Chico communiceert pas iets als het definitief is. Dat hij in een film zat met Anthony Hopkins bracht hij ook pas naar buiten toen de Amerikaanse producent het bekend had gemaakt.'

Volgens Ivo van Hove heeft Kenzari 'alles in huis voor een carrière buiten Nederland', en ook Halina Reijn vermoedt dat 'de wereld wel op hem zit te wachten'. 'Voor mij vertegenwoordigt Chico een soort nieuwe mannelijkheid. Hij is heel krachtig, straalt het soort gevaar uit dat iemand als Marlon Brando ook had. Er zijn maar heel weinig mannelijke acteurs die dat hebben, die in contact staan met hun eigen donkere, masculiene kanten, en dat ook kunnen vertalen in vorm.'

Zelf is hij vooral terughoudend. Voor internationaal succes zijn er te veel factoren die hij niet in de hand heeft, zegt hij. 'Ik ben heel blij met mijn agenten en probeer hard te werken aan mijn Engels. Maar je hebt gewoon ook een hoop geluk en goeie kosmische energie nodig. Ik ben heus wel een dromer. Maar ik focus me graag op dingen die tastbaar zijn. Als het komt, dan komt het. Je kunt alleen maar proberen te zorgen dat ze niet om je heen kunnen.'

vn Bladwijzer

KENZARI'S WORKOUT EEN HELEBOEL AFZIEËN

Marwan Kenzari trainde ruim een jaar om de benodigde spierbundels te krijgen voor zijn rol in 'Wolf' (2013). In de sportschool trainde hij eerst acht maanden met Arie Boomsma. Daarna nam Herman DeBrot het over, de krachttrainer van Nederlandse judokampioenen als Dennis van der Geest en Henk Grol. Op de site van 'Men's Health' kun je zien hoe die trainingen verliepen. Het is een heleboel afzien en veel uitpuffen. De oefeningen zijn allemaal heel spartaans: zonder ingewikkelde instrumenten maar des te zwaarder. De harde beats en de zwarte baard van Kenzari maken het nog indrukwekkender. Op de site van Herman DeBrot staan wat tips om het zelf te doen, mocht je een jaartje vrije tijd voor de boeg hebben.

Ga naar

vn/kenzari

PRIVÉLEVEN

'Ik kan heel goed in de schaduw blijven. Hoe minder mensen van je weten, hoe sneller ze het karakter op het scherm geloven.'

